

Hálásnak lenni

Lectio: Rom 8,28-39

Textus: 2 Thesz 2,13-17

Kedves Testvéreim! Isten Igéje így kezdődik: **„Mi pedig mindenkor hálaadással tartozunk az Istennek ...”**

Gondolkozzunk csak el azon, hogy mi hogyan is állunk a hálaadással? Annyi minden történik velünk. Leginkább Isten kegyelmét és áldását kérjük, amikor imádkozunk. Leginkább csak kérni tudunk az Istentől. Nem kellene-e hálás szívvel leborulni előtte és mindenért hálát adni? Olyan természetes a mindennapi kenyér? Annyi ember éhezik. Vajon a meleg hajlék olyan természetes? Annyi didergő ember van ezen a földön. Az, hogy békességben élsz a hitveseddel, nem természetes, hiszen annyi megromlott házasság van. Gyermekedet az Isten félelmében neveled. Ez sem természetes. Mindenért hálát kellene adni az Úrnak!

Az Igében azonban nem csak arról van szó, hogy a földi, anyagi dolgokért adjunk hálát, vagy a mi szeretteinket köszönjük meg Istennek. Az apostol azt mondja: **Mi pedig mindenkor hálaadással tartozunk az Istennek ti érettetek, atyámfiai...** Az apostol a figyelmünket arra irányítja, hogy van egy közösség, a Thesszalonikában élő kicsi gyülekezet, amely nem is oly régen alakult az apostol és a munkatársai szolgálata révén és ez a gyülekezet figyelmeztet az apostol tanítására. A levelében inti őket, hogy ne a tévtanítókra figyeljenek. Ne azokra hallgassanak, akik el akarják tántorítani őket Isten imádatától, az Úr szolgálatától. Nem az emberek véleményére kell figyelniük, hanem naponta elő kell vennük a Bibliát és az legyen a mi életünk irányítója.

Az apostol szívében aztán feltör a hálaadás ezért a gyülekezetért. **Mi pedig mindenkor hálaadással tartozunk az Istennek ti érettetek...** Nem a földi dolgokért ad hálát, hanem az emberekért, a gyülekezet tagjaiért. Ti érettetek – mondja. Nem azt mondja, hogy hálával tartozom, azokért, akik fontosnak tartják Isten Igéjét és eljönnek a gyülekezetbe. Nem azt mondja, hogy hálaadással tartozom azokért, akik már imádkoznak és szolgálnak. Minden bizsonnyal ezekért

is, de itt az apostol az egész gyülekezetre tekint, amikor hálát ad értük az Istennek. Nincs kivétel. Minden egyes gyülekezeti tagért hálás. Ugyanis az apostol tudja, hogy a gyülekezet az Isten nyája. Nem ő, nem én, nem te, nem mi fogjuk megmondani, hogy ki fog üdvözülni. Ez Isten szabad döntése. Számunkra az fontos és egy dolgot kell cselekednünk: hálát kell adnunk egymásért! Íme, most is milyen nagy öröm, hogy együtt lehetünk. Jó együtt lenni örömben és bánatban egyaránt. Jó egymás hite által épülni és egymást segíteni a hit útján, egymást vigasztalni, bátorítani. Ne az ítélkezés és a méltatlankodás jellemezzen bennünket! Sokkal inkább hálát kell adnunk egymásért, hogy nem vagyunk magányosak, elhagyatottak. Milyen szomorú lehet az az öreg ember, aki magára maradt és nincs, ki tüzet rakjon a kályhában. Milyen szomorú az, aki bár családi közösségben él, de nem értik meg egymást. Magányosnak érzi magát. Nagyon meg kell becsülnünk egymást! Nagyon meg kell tanulnunk, hogy egymásért hálát adjunk! Nem tudod, hogy meddig tart ez a kegyelmi idő! Nem tudod, hogy meddig teheted ezt meg. Olyan jó, hogy míg itt vagyunk e földön, egymást átölthetjük, egymást bátoríthatjuk, egymást segíthetjük, egymást szerethetjük.

Az apostol azt is mondja a gyülekezetről, hogy **szereti őket az Úr és kezdettől fogva kiválasztotta őket**. Itt sem tesz kivételt. Nem mondja, hogy egyeseket szeret, másokat nem. Nem mondja, hogy egyeseket kiválasztott, másokat nem. Ezt az Istenre bízza. Egyszerűen azt mondja, hogy titeket szeret és kiválasztott az Úr.

Bennünket is nagyon szeret az Úr! Akkor is, ha problémák vannak az életünkben. Nem hagy el bennünket. Ott van velünk. Szeret bennünket.

Az ősi szövegben nem valami egyszerű szeretetről van szó. Nem emberi szeretetről, ami nem más, mint hogy kedveljük egymást (Péter kedvelte Jézust: Jn 21, 15-17). Nem valami önző szeretetről beszél az apostol. Isten szeret bennünket akkor is, ha nem érdemeljük meg és akkor is, ha nem kap érte cserébe semmit. Ő szeret, mert szeret. Ő a szeretet, amint János apostol is mondja: Isten szeretet...

Egy kicsi ebből az isteni szeretetből kicsapódik az édesanyai és édesapai szeretetben. Mi is szeretjük gyermekeinket sokszor akkor is, ha rosszak, ha nem fogadnak szót. De Isten még ettől is jobban szeret. Sok szülő elfeledkezik

gyermekéről, de Isten nem feledkezik el az övéiről (Ézsaiás 49,15-16). Sőt, nem hogy nem feledkezik el, hanem **kezdetből fogva kiválasztott**. Mit jelent ez? Még meg sem voltunk, Isten már akkor kigondolt és kiválasztott. Kezdetből fogva. Kezdetben vala az Ige ...– mondja János. Kezdetben teremté Isten – mondja a szentíró a Biblia első lapján... És ez az Isten és ez a Jézus Krisztus, és ez a Szent Lélek, aki lebegett a vizek felett, az ősidőkben, kezdetben kiválasztott téged és engem!...

Mire választott ki bennünket? **Az üdvösségre!** Mit jelent az, hogy üdvösség? Egy nagyon boldog, egy nagyon áldott állapot! Az a mennyei öröm és boldogság, amelynek egy kicsi része már most a mienk az Úr Jézus Krisztus által. Jelenti még azt is, hogy megmentés, megszabadítás, biztonság. S Jézus által ebben van részünk. Ő mentett meg bennünket az örök kárhozattól és örök haláltól. Vére eltörölte bűneinket. Érte kegyelmet nyerünk az Atyánál. Ezért szeret az Isten! Ezért ad kegyelmet az Úr Isten! Ezért fogad be bennünket a mennyországba! Adja az örök jólétet. Azoknak, akik hisznek Jézusban, de nem csak az ajkukkal vallják ezt, hanem meglátszik az életükön. Ezt Isten Szent Lelke végzi el bennünk és Isten Szent Lelke ad erőt nekünk, hogy tényleg meglátszódjon életünkön. Ugyanis ez fontos. Az Ige is szól erről.

Állhatatosnak kell lennünk az Ige megélésében és az egymás **vigasztalásában**. S ez nem csak emberi szó kell, hogy legyen. Vigasztalásunk alkalmával mutassunk arra az Úrra, aki bennünket is megvigasztalt és megsegített a gondok, a bajok, a gyászok elhordozásában. Ugyanis az Úr tud igazán megvigasztalni és Ő tud adni örök életet. Hogyan? Úgy, hogy naponta olvasod az Igét, naponta forgatod a fejedben és a szívedben. Naponta imádkozol és Isten az Ő Lelke, az Ő Szent Lelke által bizonyossá teszi a szívedben, hogy az Ige éppen neked szól, éppen téged akar megvigasztalni, éppen téged akar kivonni a mélységből és megvigasztalni. Érted már? Érted már, hogy ez a mai Ige is éppen neked szól! És nekem!

Nagy az én hálám, hogy most itt lehetünk a templomban! Hálás a szívem értetek, akiről tudom, hogy szeret az Úr! És hogy kiválasztott bennünket az üdvösségre! Nagy dolog ez, Testvéreim! Örömmel fogadjuk ezt, hogy minden

botlásunk, minden engedetlenségünk ellenére szeret bennünket. Addig is Ő vigasztal bennünket. Ő szól mihozzánk! Ő tanít bennünket, hogy Jézus Krisztus útján járjunk, vagyis Őt kövessük! Ne a világtól tanuljunk! Ne a széles országúton járjunk! Az tévútra vezet és gyötrellem lesz a vége.

Isten nem csak **vigasztal bennünket**, hanem erősít is, állhatatossá teszi a szívünket, hogy a próbatételekben tartsunk ki, maradjunk mellette, ne fordítsunk hátat neki. Tartsunk ki a **tudományban**: az Isten Igéje igaz valóságában.

Az ilyen ember nem marad tétlen. Az ilyen embert jellemzi a **jó cselekedet**. Egymást segíteni, egymást támogatni, egymást tevőlegesen szeretni!

Az ilyen ember megtapasztalja az Isten áldásait és azt, hogy szereti az Isten és kiválasztotta őt Jézusért az üdvösségre. Akarsz-e oda jutni? Akarunk-e oda jutni? No, akkor éljük meg ezt az Igét nagy örömmel: legyünk hálásak egymásért, halljuk meg a vigasztaló szót és cselekedjük a jót, egymás javára és az Isten dicsőségére.

Ámen.

Biharszentjános, 2017.01.15.

Csomay Árpád.